

Gendrutis Morkūnas.

Gydomųjų žuvų blizgė

Neseniai sužinojau, kad pasaulis sudarytas iš atomų. Įsivaizduojate? Visas pasaulis, ir iš mažyčių atomų. Ir žvaigždės, ir žiurkės, ir gėlės. Net kvapai, ir tie – iš atomų. Fantastika!

Nuo pirmadienio aš ligoninėje. Susirgau tyčia. Nežinau, kas man tada užplaukė. Buvo šeštadienio rytas. Baigėsi pavasario atostogos ir pirmadienį vėl reikėjo į mokyklą. Nesinorėjo. Kas čia ypatingo, sakysite? Visiems nesinori po atostogų į mokyklą? Žinau, žinau. Bet tas šeštadienio rytas buvo kažkoks keistas. Ir nenoras eiti į mokyklą buvo ypatingas. Gūdus ir rudas. Pasikaitinęs vonioje, išsėlinau į lauką. Atsisegiojau striukę ir ilgai stovėjau šaltame vėjyje. Tada grįžau namo ir ėmiau laukti. Kai sekmadienio paryčiais prabudau krečiamas šalčio, supratau, kad į laukąėjau ne be reikalo. Pirmadienį paaiškėjo, kad persistengiau. Greitosios gydytoja pasakė, kad man plaučių uždegimas ir liepė ruoštis į ligoninę. Bandžiau įrodyti, kad pasveiksiu namie. Niekas manęs neklausė. Manęs retokai klauso net tada, kai esu sveikas. Mama visiems giriasi, kad geriau už mane žino, ko man reikia. Kažkada mamos paprašiau leisti į regbį. Kitą dieną atsidūriau muzikos mokykloje. Yra čia viena tokia...

Tikrai nežinau, kas man užėjo tą savaitgalį. Mokausi neblogai. Kas trečią dieną mama klausinėja savo draugių, kaip sekasi mokytis jų vaikams. Pažįstu mamą – jeigu mokyčiausi blogai, kitų neklausinėtų. Mano mama niekada neklausinėja apie dalykus, kurių mes neturime. Arba turime, bet jie labai blogi. Arba geri, bet kitų dar geresni.

Apie muzikos pamokas kitų ji neklausinėja. Iki tol apie ligoninę nežinojau beveik nieko. Teko pro ją pravažiuoti keletą kartų. Pilki trijų aukštų pastatai aplink asfaltuotą kiemą. Tvorą. Toje ligoninėje mirė močiutė. Ilgai ji ten gulėjo. Kartą paprašiau, kad leistų ją aplankyti. Mama pasakė, kad vaikams nereikia matyti taip sunkiai segančių žmonių. Tėtis tylėjo. Neprieštaravau. Pirma, ginčytis su mama neįmanoma. Antra, sunku ką nors sakyti, kai tėtis tyli...

Suaugusieji man sako, kad turiu to-o-okią mamą. O vaikai mamos man nepavydi. Nieko keisto – vaikai retai giria vieni kitų tėvus. Saviškius dar rečiau. Girdžiu, kaip tyliai prasiveria ir vėl užsidaro palatos durys. Kažkas tylutėliai beldžiasi. Durys vėl atsidaro ir pasigirsta neryžtingas čežėjimas. Jis nutyla mano lovos kojūgalyje. Nė neatsimerkęs žinau, kad tai – mano teta. Pro visas duris ji vaikšto labai keistai. Pirmiausia jas atidaro ir atidžiai apžiūri kambarį. Paskui uždaro ir ima... belstis. Įdomu, ar teta belstusi, jeigu kambaryje nebūtų nė gyvos dvasios? Guliu užsimerkęs. Mulkiškai tikiuosi, kad šį kartą atėjo ne teta. Jaučiu, kaip mane neryžtingai apžiūrinėja. Jokių vilčių. Deja, tai teta. Šlykštoka jausti, kad kažkas apžiūrinėja tavo gulintį. Net jeigu tai – teta. Todėl atsimerkiu. Teta nusišypso ir užuot pasisveikinusi, iškelia ir bando pergalingai pakratyti maišelį. Žinau, kad jame termosas ir stiklainis, ir jaučiu, kad termose – sriuba, o stiklainyje – balandėliai. Teta atsitempė griežtą mamos nurodymą – mane pamaitinti pietumis. Kiekvieną vakarą jos telefonu aptaria, ką teta neš rytdienos pietums. Tiksliau, mama taria, o teta – klausosi. Tik mama žino, ką turiu valgyti. Įjungiu tetai skirtą drėgną dėkingumą. Moku rodyti dėkingumą. Net drėgną. Net tada, kai iš nedėkingumo norisi išdžiūti. Mamai labai patinka mano drėgnas dėkingumas. O man turi patikti tai, kas patinka mamai. Atomai išdėstyti tvarkingai, taip, kaip reikia. Be tvarkos nebūtų nei žvaigždžių, nei žiurkių, nei gėlių. Nežinau, kas būtų. Man tai patinka. Gera žinoti, kad atomai turi savo tvarką, ir niekas jos negali suardyti. Atomus gali šaldyti, deginti, skandinti – jiems į visa tai nusispjauti. Jie tvarkingai gyvuoja ir tiek. Kol valgau, teta vogčiomis dairosi po palatą. Prie lango guli dičkis. Jis visą laiką spaudo mobilaus telefono mygtukus. Sako, socializuojasi. Neįsivaizduoju, su kuo toks lopas gali bendrauti. Kai ateina jo lankyti (visada tie patys surūgę vyrai ir moteris), visi trys sliūkina į koridorių. Nė žodžio neištarę. Atrodo, kad ir sveikinasi vienas su kitu tik išėję iš palatos. Po kokio pusvalandžio grįžta. Dičkis griūna į lovą, o jo lankytojai išgaruoja. Be žodžių, tik kažką kriuktelėję. Kitoje lovoje guli keistas berniukas. Kai pirmą kartą įėjau į palatą, jis gulėjo palindęs po antklode. Nesimatė net ausų. Gulėjo nejudėdamas, todėl atrodė, kad

lovoje nėra jokios gyvybės, tik antklodės kalnelis. Tačiau atnešus pietus, kalnelis sujudėjo ir iš po antklodės išlindo pasišiaušusi galva. Galvos akys kelias sekundes žiūrėjo į mane, po to jos kakta susiraukė, nosis šnirpštelėjo, ir pasirodė visas berniukas. Nemėgstu vaikų vadinti berniukais. Tačiau šis prašyte prašosi taip vadinamas. Liesas, išbalęs, permatomas. Ir keistas. Kuo? Gal tuo, kad visą laiką palindęs po antklode, gal todėl, kad kalba tarsi tyliai šlamėtų ir tik klausinėjamas gydytojų, o gal dėl to, kad jo niekas nelanko. Dičkj prie lango lanko kasdien, mane – du kartus per dieną. Per pietus – teta, vakare – mama. Teta atneša pietus, mama – vakarienę. Suvalgau tetos sriubą ir balandėlius. Iki paskutinės kruopelės. Sykj pabandžiau atsisakyti pusės kotleto. Teta dūsavo tol, kol baigiau visą. Mama nedūsauja – ji pliaukšteli delnais ir pasako, kad puikiai žino, kiek turi valgyti sveikstantys vaikai. Išeidama teta kaip visada pasako:

- Vakare ateis mama. Sveik.

Ir tada įvyksta neįtikėtinas dalykas. Berniuko lovos kalnelis sujuda ir iš jo gelmių pasigirsta:

- O mane aplankys sekmadienį!

Balsas nėra iš tolo nepanašus į šlamėjimą. Iš kietumo jis net girgžda. Teta žvalgosi žiopčiodama. Ji nė karto negirdėjo berniuko kalbant. Tetos žvilgsnyje – tūkstantis trys šimtai keturi klausimai. Ji tikrai galvojo, kad gretimoje lovoje negyvėlis! Nenorėdamas nieko aiškinti, garsiai pasakau:

- Na, ir gerai. Gal bent tada iš po tos savo antklodės išlįsi.

Stebiuosi, kodėl taip pasakiau. Nei man rūpi tas berniukas, nei ką. Tegu sau guli įsirausęs tarsi žiurkėnas į pjuvenas. Krūvos čia tokių kaip jis. Nors ne. Dičkis prie lango nesiskaito. Kitose palatose – senukai ir senukės. Mūsų ligoninėje tik viena vaikų palata. Tiesa, dar yra mergaičių palata, tačiau iki jos nebuvau net nuėjęs. Nemėgstu sergančių mergaičių.

Lanko mane tik mama ir teta. Klasiškai neateina. Mokytoja jiems sakė, kad aš greitai pasveiksiu ir pats ateisiu į mokyklą, todėl lankyti manęs nereikia. Žinau, kad taip pasakyti prašė mama. Ji nemėgsta mano klasiokų. Atseit, jie ūbuoja, dvokia vėju, šeriasi ir neša purvą. Pamatau, kad mane stebi tamsios akys. Berniukas pirmą kartą niekieno neliepiamas iš po antklodės iškišo nosies galą, abi akis ir net prakaituotą garbaną.

- Tau patinka, kai tave lanko? – paklausia jis.

Koks jo reikalas? Tačiau atsakau kitaip:

- O tau nepatiktų? Sriubos atneša. Kotletų, cepelinų. Tas ligoninės maistas – tikras...

Nutylu. Jeigu berniukas nekvailas, supras ką nutylėjau. Ir iškart trinkteli mintis – aš meluoju! Iš tiesų svajoju, kad vieną dieną nepasirodys nei mama, nei teta, ir aš galėsiu suvalgyti tai, ką valgo dičkis ir keistasis berniukas. Tačiau mama mano kitaip. Ji įsitikinusi, ne, ji žino, kad be naminio maisto ligoninėje gulintį žmogų ištiktų viso kūno gangrena. Žinau, kad mama uždraudė mane maitinti ligoninės maistu, todėl seselės į mūsų palatą visada atneša tik du padėklus. Ir nė vieno man.

- Norėjai pasakyti, šūdas? – sukikena keistasis berniukas.

Na štai, prasideda necenzūriniai žodžiai. Berniukas nežino, kad dėl jų kelis kartus turėjau valyti burną. Su garstyčiomis ir jogurtu. Taip liepė mama. Ji sako, kad kol gyva, iš savo sūnaus neišgirs nė vieno bjauraus žodžio.

- Nori? – berniukas staiga atidaro savo spintelės stalčių ir iš jo ištraukia varškėtį. Tokius varškėčius šiandien davė pietums. Kiekvienam po du. Kvepėjo neblogai, kur kas geriau už tetos balandėlius.

Grietinė aplipusį varškėtį berniukas laiko rankoje. Taip, taip, rankoje! Be šakutės, net be mažiausios servetėlės! O iš kur pas jį tos servetėlės? Iki šiol jo dar niekas neaplinkė, tad berniukas neturi ne tik servetėlių, bet ir sulčių, apelsinų, kryžiažodžių, ausinuko ir kitokių reikalingų ir nereikalingų daiktų, kuriais ligonius užverčia jų lankytojai. Galite netikėti, tačiau varškėtį paimu. Kodėl netikėti? Todėl, kad mama mane išmokė rankomis varškėčių neimti. Skanu. Suvalgęs pirštus nusišluostau į... antklodę. Pykšt, to dar nebuvo! kažkas man darosi.

- Skaniau už tavo apelsinus? – klausia berniukas pašaipiai.

Paimu apelsiną ir paduodu berniukui. Ant mano spintelės – septynių rūšių apelsinai. Berniukas valgo atsargiai, todėl jaučiu, kad jam patinka. Suvalgo ir tyliai sako:

- Sekmadienį mane aplankys. Pamatysi.

- Ko tu čia su tais savo sekmadieniais? Užsivedei, aplankys, aplankys. Ateis sekmadienis ir matysim, – pasidaro pikta man.

- Pamatysi, – sušlama berniukas ir užsikloja galvą.

Sekmadienį berniukas visai kitoks. Stropiai prausiasi, ilgai šukuojasi, paskui dingsta. Grįžta, atsisėda ant lovos ir ima vos pastebimai linguoti. Matau, kad laukia. Bandau prakalbinti, tačiau jis tyli. Jį iš tiesų aplanko. Moteris. Ant lovos krašto sudeda lauktuves. Nežiūriu kas ten. Mama man draudžia žiūrėti į kitų žmonių daiktus. Po to abu – moteris ir berniukas – sėdi šalia vienas kito ant lovos, linguoja ir tyli. Matau, kaip kartais ji paliečia jo ranką. Berniukas tikrai keistas – savo rankos neatitraukia. Net nemirkteli. Glostomas vaikas turi bjauriai maivytis ir garsiai šnypšti. Neįdomu man visa tai. Išeinu į koridorių. Ten pluša valytoja nuožmiu žvilgsniu. Storulis iš gretimos palatos seselei pasakoja apie savo traktorių. Sesele kikena. Kai grįžtu į palatą, berniukas vienas. Ant jo spintelės nedidelė tulpė. Išblyškusi, todėl labai pavasariška. Berniukas guli aukštiekninkas ir žiūri į lubas. Paskui netikėtai atsisėda.

- Žiūrėk, – sako jis ir iš po antklodės ištraukia baltą ryšulėlį.

Kažkas suvyniota nosinės dydžio skepetaitėje. Tas kažkas – visai neaiškus dalykas. Pailgas, pilkas, apmūsijęs.

- Na, kaip? – paduodamas keistąjį daiktą man, klausia berniukas. Daikto gale – kabliukas. Žuvims gaudyti.

- Kas kaip? – klausiu nesuprasdamas.

- Kas, kas, – supyksta berniukas. – Blizgė, gal aklas?

- Kokia čia blizgė, jeigu neblizga?

Daiktas panašus į... Į daug ką panašus tas daiktas, tik ne į blizgę.

- Neblizga todėl, kad žuvis ja gaudė seniai. Aš nežvejoju...

- Tai kam ji tada tau, jei nežvejoji?

- Tai – senelio blizgė.

- Prašė, kad pasaugotum? Kol ateis pavasaris? – aš moku būti bjaurus. Mama tuo didžiuojasi ir sako, kad tikras vyras kartais turi būti bjaurus. Žinoma, tik ne savo mamai.

Berniukas tylėdamas iš mano rankų ištraukia blizgę, papučia į ją, rūpestingai suvynioja į skepetaitę ir griežtai pasako:

- Nežiūrėk!

Nusisuku į sieną. Kai atsisuku, skepetaitės nebėra, o berniukas vėl po antklode. Kitą dieną seselė liepia eiti į rentgeno kabinetą. Tie vaikščiojimai man – tikra bėda. Nors iš gatvės ligoninė atrodo nedidelė, jos koridoriai ilgi ir painūs. Todėl mane visada kas nors lydi. Kad nepasiklyščiau. Žinau, kad ir čia – ilgoji mamos ranka. Atvedusi mane į palatą ir paguldžiusi, ji pasakė, kad eina pasikalbėti su personalu. Pasikalbėjo... Dabar kartais kokio nors personalo seselė prabyla mamos žodžiais. Berniukas pasisiūlo mane palydėti:

- Aš žinau, kur daro rentgeno nuotraukas, – storu balsu jis sako seselei.

Seselė sutinka. Ji užsiėmusi, be to, žino, kad taip storai kalbantys žmonės niekada nepasiklysta. Einame. Visur gausybė įdomių dalykų. Slaugė vežimėliu veža tris kartus už save sveikesnę senutę. Plonytis žmogus žiaumoja milžinišką sumuštinį. Trečiojo aukšto laiptinėje apie savo ligas viena kitai pasakoja dvi tetulės. Riaumoja taip, kad girdisi net pirmajame aukšte. Rentgeno kabinetas irgi pirmajame aukšte. Kabinete moteris baltu chalatu pastato mane prie aparato, nueina į mažytį narvelį, liepia nekvėpuoti, po to – vėl kvėpuoti, pakelti rankas, pasisukti į šoną. Besisukdamas pamatau berniuką. Jis tupi kabineto kampe, tame,

kurio nematyti pro baltosios moters narvelio langą, ir žiūri į mane. Išėjęs į koridorių, matau, kad berniukas manęs laukia ant tos pačios kėdės, ant kurios jis sėdėjo man einant į kabinetą. Paaškina trumpai ir... nesuprantamai.

- Nesistebėk. Man vienas juokas pralįsti pro uždarytas duris. Norėjau pažiūrėti, ar tu švyti.

- Švyčiu? – nesuprantu nieko.

- Vienas žmogus sakė, kad rentgenu šviečiami žmonės švyti. Kaip jonvabaliai.

- Na, ir ką? Švytėjau?

- Sunku buvo pamatyti. Stovėjai prieš langą.

Nieko nesakęs įsmunku į tualetą. Atsistoju prieš veidrodį, išjungiu šviesą. Mano krūtinė vos-vos švyti! Iš tualetu kabinos pasigirsta piktas balsas. Moters. Velnias, tualetas moterų! Iš atomų ir aš. Gerai pagalvojus, kad iš atomų žiurkės, suprasti galima. Ir kad vanduo. Ir oras. Net kvapai. Bet kad iš atomų būčiau aš, sunku patikėti. Nematau aš tų atomų. Negirdžiu. Jie mano kūne, o aš jų nejaučiu! Į palatą grįžtu po dar vienos procedūros. Į ją berniukas manęs nelydėjo. Pasiutusiai nemaloni ta procedūra, be to, ji visai šalia mano palatos. Ant mano spintelės – padėklas, o jame – pietūs. Ligoninės pietūs! Netikiu akimis. O berniukas ramiausiai sako:

- Užsakaiu. Specialiai tau. Valgyk, teta ateis.

Spėju praryti paskutinį ligoninės sulčių gurkšnį, kai pasirodo teta. Ji ilgai stovi tarpduryje, baimingai šnairuodama į tuščią padėklą. Ir arkliui būtų aišku, kad iš jo valgiau aš. Atsipeikėjusi pričeža prie manęs ir prisikišusi ima mane uostyti. Aš, aišku, kvepiu žuvimi. Ligoninės žuvimi. Skaniai atsiriaugėju ir sakau:

- Ačiū, teta, kad atėjote. Bet šiandien aš jau pietavau. Buvo labai skanu.

Teta strykteli. Vargšėlė, ji net neįtarė, kad aš riaugėju!

Ko norėti. Aš pats tik dabar prisiminiau, kad žmonės gali riaugėti, garsiai gadinti orą, spjaudyti ant žemės ir krapštyti nosis. Vakare mama į palatą įeina tapsėdama garsiau negu paprastai. Žinau, kad motinėle garsiai tapsi tada, kai pyksta. Garsiai tapsėti ji moka net basa. Mama įrodinėja, koks kenksmingas ligoninės maistas sveikstantiems berniukams. Aš tyliu. Seniai žinau, kad geriausias būdas ginčytis su mama – tylėti. Ji liepia valgyti jos varškės pudingą. Nuryju kelis kąsnelius ir sakau:

- Ačiū. Aš sotus.

Mamos akyse – žalios žiežirbos. Ji ištaria:

- Pra-šau val-gy-ti!

Ir tada iš kaimyninės lovos pasigirsta plonytis balselis:

- Jūsų sūnus naktimis griežia dantimis. Mano senelė sako, kad žmonės dantimis griežia tada, kai jie valgo per daug riebiai.

Berniuko nematyti, jis visas po antklode. Matyt todėl šį kartą jo balsas kaip plonytis šlamesys. Nors gali būti ir kita priežastis. Seniai pastebėjau, kad visi vaikai ir moterys su mano mama kalba tarsi šlamėtų. Mama viską susideda, tylėdama pakyla ir neatsisveikinusi išeina iš palatos.

Kitą dieną teta nepasirodo. Man truputėlį gaila. Ne, ne jos kotletų ar balandėlių. Pats nežinau ko. Tiek to, sužinosiu paaugęs. Pavakare nusprendžiame aplankyti mergaites. Nusprendžia berniukas. Jis aiškina, kad mums, vaikams, reikia ieškoti kitų vaikų, nes ligoninėje, kur vien tik suaugusieji ir telefono mygtukus spaudantis dičkis, galima išprotėti. Mergaitės kaip mergaites. Viena iš mūsų mokyklos. Kita nuolat kikena. Trečia žaidžia kompiuteriu. Ketvirta kažką žiaumoja ir žvilgčioja į berniuką. Į mane nežiūri nė viena. Grįžtame į savo palatą. Joje - motinėle. Iš plaukų matau, kad nieko gero nelauk. Kai mamos plaukai taip priglundę, jos viduje siaučia žaibai.

- Tai va, mielasis. Kadangi mūsų maistas tau neskanus, nuo šiol galėsi valgyti šitą! Ligoninės!... – jos balse pasišlykštėjimas. – Tikiuosi, kad nenumirsi. O kadangi ir manęs nelauki, nuo šiol tave lankysiu rečiau. Aš irgi turiu ką veikti.

Tyliu. O ką sakyti? Kai ji kalba tokiu balsu, ką nors įrodinėti būtų kvaila. Tik bandau palydėti išeinančią. Mostelėjusi ranka, mama nutaukši koridoriumi – šiandien jos batai su smalais kulniukais. Berniukas sako:

- Na ką, atšoko?
- Eik tu žinai kur, – pasidaro pikta. – Pavydi man, kad lanko. Pats drybsai vienas.
- Sekmadienį mano mama vėl atvažiuos. Mes gyvename pamiškėje.
- Kuo čia dėta pamiškė? Miškas išdžiūtų be tavo mamos?
- Ji neturi kuo atvažiuoti. Ta pamiškė toli. Tik sekmadieniais kaimynas važiuoja į turgų, tai ir atveža.

Patylime. Berniukas prabyla vėl:

- Tave mama užkniso. Juodai.
- Ne tavo reikalas, – stengiuosi atkirsti kuo pikčiau.- O tu vakar švytėjai. Tame rentgene, – pasako tyliai.

- Pats žinau. O tu kvailys. Negalima lįsti į rentgeno kabinetą, kai daro nuotrauką. Kažin ar pats dabar nešvyti.

- Aš turiu blizgę.
- Tą, apmūsijusią? Ji saugo nuo rentgeno?
- Ji saugo nuo visko, – pasako berniukas. – Senelį išgelbėjo...

Berniuko balsas nebešlama.

- Blizgė? Gal jis davė ją praryti kokiam nors priešui?

Berniukas tyli. Tyliu ir aš. Galvoju. Yra apie ką pagalvoti.

Prasideda kitoks gyvenimas. Valgau ligoninės maistą. Jis vidutiniško skanumo. Su berniuku vaikštome po ligoninę. Į mergaičių palatą neiname. Kokia nauda iš to ėjimo, jeigu viena nuolat kikeną, kita – kramto, trečia žaidžia kompiuteriu, o ketvirtą ir taip pamatysiu mokykloje. Pasirodo, blizgė tikrai išgelbėjo berniuko seneliui gyvybę. Labai seniai, kai senelis buvo dar mažas, kareiviai jų šeimą išvežė į Sibirą. Atėjo žiema ir žmonės ėmė badauti. Kažkas berniuko seneliui padovanojo blizgę, parodė, kaip žvejoti, ir senelis, tada pats dar berniukas, ištisas dienas sėdėdavo ant didžiulio ežero ledo. Pagautos žuvies užtekėdavo ne tik žvejo mamai, broliams ir seserims, bet ir kaimynams. Įpusėjus žiemai, žmonės ėmė mirti, ir tik tie, kas valgė ta blizgę pagautą žuvį, sulaukė pavasario.

Vėliau tą istoriją papasakosiu mokykloje. Per istorijų pasakojimo valandėlę. Iš manęs šaipysis ne tik vaikai, bet ir mokytoja. Sakys, kad net maži vaikai Sibire turėdavo dirbti, tad niekas nebūtų leidęs ištisas dienas žvejoti. Ir kad nuo žuvų nepasveikstama. Nebent nuo jų taukų... Man į tą šaipymąsi bus nusispjauti. Nejaugi pasakosiu, kad berniuko senelis blizgę pagaudavo ypatingų gydomųjų žuvų? Tylutėliai juoksiuosi iš besišaipančių. Žinosiu, jog blizgė išgelbėjo ir berniuko tėtį. Kai jam pasidarė liūdna ir norėjosi mirti, jis blizgę stipriai suspaudė, ir noras mirti dingo. Dar ta blizgė išgelbėjo berniuką Jam ruošiantis gimti, jo mama staiga pajuto, kad berniuko nebenori. Tada jo tėtis ilgai žiūrėjo į blizgę ir sugalvojo... Berniukas nesakė ką, tačiau jo mama, išgirdusi ką jos vyras sugalvojo, ėmė šypsotis ir šypsodamasi pagimdė trijų su puse kilogramo kūdikį. Vieną vasarą blizgė dingo. Berniuko tėtis jos ilgai ieškojo, o po to netikėtai mirė. Atėjus neregėtai sausrai, berniukas blizgę rado išdžiūvusiame šulinyje... Blizgė irgi iš atomų. Bet kaip jie pritraukia gydomųjų žuvų atomus? Ir kaip atstumia nenorėjimo gyventi ir turėti kūdikį atomus? Paprasta metalinė blizgė. Ir dar apmūsijusi. Praeina kelios dienos. Jaučiu, kad mane greitai paleis namo. Kada išrašys berniuką, neaišku. Jį apžiūrinėdami gydytojai reikšmingai žvilgčioja vienas į kitą. Kasdien berniukas gauna tablečių. Rytą baltų, vakare – raudonų. O per pietus jis turi eiti į seselių kambarį, iš kurio grįžta skausmingai išsiviepęs. Taip vaiposi tie, kam leidžiami skausmingi vaistai. Tablečių berniukas negeria. Nei baltų, nei raudonų. Jas jis slepia stalčiuje. Ten turi maišelį, į jį ir deda tabletes. Berniukas sako, kad jos jam nepadeda. Apie savo ligą berniukas tyli net klausinėjamas. Kartą berniuko paklausiu:

- Kodėl tau nepadeda blizgė?

Berniukas rimtai atsako:

- Todėl, kad nebėra gydomųjų žuvų. Senelis mirdamas sakė.

- Ką sakė?

- Kad jeigu būtų tų žuvų, jis dar pagyventų. Bet neliko. Upelis prie mūsų namų visai išdžiūvo. Kai pastatė užtvanką, vandens teliko tik iki kelių.

- O kitur? Kituose upeliuose? Ežeruose? Kur giliau.

- Nėra kuo nuvažiuoti. Jau sakiau. Ir kas žino, gal ir ten tų žuvų nebėra. Mamutai, taigi, išnyko, - liūdnai atsako berniukas.

Mama mane vėl lanko. Visada paklausia, ar ko nors nenoriu. Kažkokia keista pasidarė – klausinėja. Anksčiau be jokių klausimų žinodavo, ko man reikia. Man taip smagiau. Kiekvienam vaikui smagu, kai mamos jų klausia. Ir išgirdusios vaiką kalbant, klausosi, ką jis pasakys. Viskas buvo paprasta ir aišku. Katės – iš atomų, kvapai – iš atomų, varškėčiai – iš atomų. O dabar nebeaišku. Tai dėl to berniuko. Ir jo blizgės. Reikės gerai paklausti. Gal išgirsiu šnarėjimus ausyse. Ir akis išplėtus pažiūrėti. Gal pamatysiu mažyčius žaibus. Juk turi tie atomai kažkaip išsiduoti. Ir štai atėjo lemtingasis trečiadienis. O gal ketvirtadienis. Tai galėjo būti ir penktadienis – dabar neprisimenu. Tą dieną su berniuku susipykome. Nepamenu, dėl ko. Susipykome juodai. Berniukas man prirėkė visokių bjaurių dalykų. Aš jam irgi. Tačiau to buvo per mažą. Nubėgau į seselių kambarį ir papasakojau apie tablečių maišelį berniuko stalčiuje. Paskui man staiga pakilo temperatūra ir viskas dingo.

Prabudau po kelių dienų. Šalia sėdėjo tėtis. Pasirodo, man buvo atkrytis ir aš vėl susirgau plaučių uždegimu. Dar bjauresniu, negu pirmą kartą. Tėčio nebuvau matęs keletą mėnesių. Jis dirba tolimoje ir turtingoje šalyje. Berniuko lovoje kalnelio nebebuvo.

- Išvežė tavo draugą. Į klinikas. Jį reikia labai rimtai gydyti, – paaiškino tėtis, pagavęs mano žvilgsnį. Tėtis visada pagauna mano žvilgsnį ir man nespėjus nė išsižioti, jau žino, ko noriu paklausti.

- Tau paliko, – pasakė tėtis, ištraukdamas blizgės ryšulėlį. Ir pažiūrėjęs man į akis pridūrė:

- Nebijok, jis nesakė, kad jos jam nebereikės. Minėjo, kad dabar tau jos reikia labiau.

Tikrai kietas tas tėtis. Jis vėl atspėjo mano klausimą.

Štai ir viskas. Pasveikau, gyvenu. Blizgę laikau saugiausioje vietoje. Turėčiau ją grąžinti, bet man jos dar reikia. Tėtis vėl išvažiavo, mama kartais ima garsiai tapsėti, be to, vakarais būna taip nyku, kad atrodo... Bet susirasiu miško ežerą. Tokį, kuriame nuo mamutų laikų neišnyko nė viena žuvis. Pagausiu tą, kuri padeda pasveikti. Sužinosiu, kur gyvena berniukas. Nuvažiuosiu pas jį ir pasakysiu:

- Atvežiau tau žuvį. Pasitik ją.

Kol kas nežinau net berniuko vardo. Tada ligoninėje jo taip ir nesužinojau.

Žmonės ligoninėse vienas kito vardų klausia retai...

Bernardinai.lt

<http://www.bernardinai.lt/straipsnis/2013-03-24-gendrutis-morkunas-gydomuju-zuvu-blizge/97129>